

Tiden akkumulert i flaten

Trond Borgen | tekst

UTSTILLING

Galleri Gann:

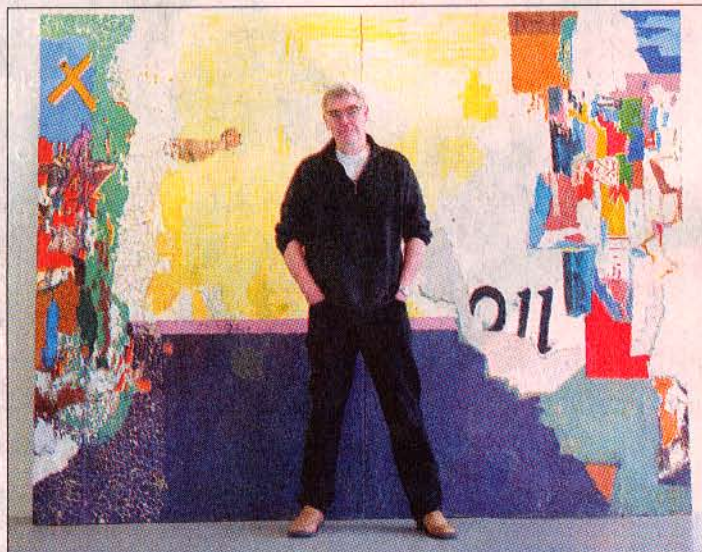
Arvid Pettersen, maleri. T.o.m. 13. nov.

Abstrakt og konkret går opp i en høyere enhet i maleriske og sanselige meditasjoner over tid og sted

Helt alene blant disse bildene. Perfekt.

Besøker du Arvid Pettersens maleriutstilling i Galleri Gann, skal du unne deg denne eksklusive opplevelsen: Bare du og kunsten. Og du skal bruke tid, la deg synke inn i en billedverden som har så mange lag av farger, former og mening at det slett ikke er sikkert at du noensinne slipper ut igjen.

Jeg går inn i denne utstillingen og tenker umiddelbart på Beethovens strykekvartetter – de intrikate lagene av harmoni og disharmoni som slynger seg ut i rommet, buk-

PETTERSEN: Foran bildene i Sandnes Kunstforening. (Foto: Pål Christensen)

ter seg inn i hverandre og trekker deg inn i et univers som er unikt og udelelig i sitt mangfold. Det er en skjønnhet hinsides det vakre, en musikk som yter motstand idet den river deg med. Slik er Pettersens

malerier. En Grosse Fuge som dirrer i rommet lenge etter at musikerne har sluttet å spille.

Så ser jeg av billedlisten at Pettersen har latt seg inspirere av slitte vegger – veggflater med rester og spor blant an-

net av maling, plakater og tilfældige flekker. Han trekker urbane erfaringer av den mest konkrete sorten inn i malerierne og maler fragmenter vi kan kjenne igjen, samtidig som han maler abstrakte mønstre og rytmiske fargekombinasjoner. Dette er konkrete og abstrakte motiver på samme tid, og derfor først og fremst en framvisning av Pettersens betydelige maleriske erfaring, utviklet over mange år. Slik også disse ulike lagene av stoff og farge på veggene er kommet til over lang tid.

Så er disse malerierne en dobbel fastholdelse av denne tiden – av tid akkumulert i flaten, i form av plakاتبiter og malingslag festet til og delvis avrevet eller avskallet fra disse veggene: Byens trivielle historie, fastholdt i de mest unnselige fragmenter, som i maleriet kan skape slående visuelle mønstre og kraftfulle koloristiske rytmer. Og en fastholdelse av kunstnerens egen tid, ikke bare foran hvert

enkelt maleri, men også de mange års opparbeidede maleriske erfaring, som nå kan anvendes fritt og utvungent, og ganske suverent.

Spennet er stort, fra det rytmisk aggressive i «Kaotisk vegg» til det mer subtile lavmælte i «Laredo». Når Pettersen nærmer seg det overfladiske vakre effektmakeriet, bygger han inn tilstrekkelig visuell motstand i håndteringen av fargen – glatt her, rufset der, og penselstrøkenes finslepnne raffinement brytes av palett-knivens røffere avsetninger. Disse malerierne er sanselige objekter – objekter for et enkelt visuelt begjær – og nettopp i denne direkte sanseligheten ligger motstanden som møter blikket vårt. Nettopp her ligger også den nærmest private opplevelsen, som gjør at jeg gjerne vil være alene med disse malerierne, i en egoisme som begjærer det sanselige, og det sansede: Jeg sanser, altså er jeg.